

Tyskland er blevet vanskeligere at regere efter valgene 'Supersøndag'

13. marts 2016 – I alle tre valg til forbundsdagen i dag (Rheinland-Pfalz, Baden-Württemberg, Sachsen-Anhalt), kom de stærke stemmeresultater til det ekstreme højrefløjsparti Alternativ for Tyskland (AfD) ikke som en overraskelse – de etablerede mediers anti-flygtningepropaganda er faldet som en appelsin i deres turban. AfD kom ind på en tredjeplads i Rheinland-Pfalz og Baden-Württemberg, med hhv. 11 % og 14 %, og endda på andenpladsen i Sachsen-Anhalt med 22 %, og denne udvikling gør de fortsatte koalitionsregeringer i alle tre forbundsstater umulige, fordi koalitionerne (SPD-Grønne i Rheinland-Pfalz, Grønne-SPD i Baden-Württemberg, CDU-SPD i Sachsen-Anhalt) tabte deres flertal i delstatsparlamentet, landdagen (Landtag). Alt imens en stor koalition med SPD og CDU stadig er mulig i Rheinland-Pfalz, så vil det afgjort kun blive muligt med en treparti-kombination i de to andre delstater – med AfD i oppositionen i alle tre stater, eftersom ingen af de andre partier ønsker en koalition med dem. Det faktum, at De Grønne kom ud som det stærkeste parti i Baden-Württemberg og lod både CDU og SPD langt tilbage, er i sig selv skamfuldt for det tyske, politiske system.

Det er værd at bemærke, at CDU, under anførsel af politikere i de tre stater, der distancerede sig fra deres egen kanslers holdning i flygtningespørgsmålet, mistede stemmer, i Baden-Württemberg med det meget dramatiske -12 %. Men det vil ikke rigtigt komme kansler Angela Merkel til gode, som har tabt kostbar tid for at løse flygtningekrisen med flere strategiske fejltagelser: med sin fortsatte pro-euro holdning, som er loyal over for den mislykkede, transatlantiske monetarisme, har hun satset sine jetoner på en illusorisk »europæisk løsning« på flygtningekrisen i næsten et helt år nu, og har

således forpasset chancen for et politisk skift til fordel for Tysklands virkelige nationale interesse. Et sådant politisk skift ville have omfattet, at man forlod Atlanticisme og NATO-konfrontationisme, til fordel for et klart »ja« til Den Nye Silkevej og BRIKS; et sådant skift ville have omfattet at stoppe sanktionerne mod Rusland og at genoplive samarbejde med russerne, der ville have bidraget til en reel forbedring af situationen i Syrien og Ukraine. Og desuden har Merkel forsømt at skrotte sin finansminister Wolfgang Schäubles rigide politik med det »sorte nul« på budgettets bundlinje, der har været en hjælp til de private banker, men har blokeret for forbundsstaternes indgriben for at mobilisere den tyske økonomi og har drevet kommuner ud i voldsom gæld. Alt dette har været til stor ulempe for de gennemsnitlige tyske borgere og vælgere, af hvilke flere og flere er blevet fremmedgjort over for de etablerede partier og i stigende grad er blevet sofavælgere i løbet af de seneste år. Mange af disse er nu blevet en del af vælgerskaren for AfD, der ikke har noget perspektiv i deres politiske program, men kun raseri mod de etablerede partier og had mod flygtningene og andre udlændinge.

Det står endnu uvist hen, om Merkel kan fortsætte som formand for CDU og partiets kansler, og om hun kan fortsætte sit kandidatur i det nationale valg til parlamentet (Bundestag) i september 2017. Hendes modstandere internt i partiet har givet Merkel et ultimatum mht. dagene umiddelbart efter de tre valg 'Supersøndag', som, sammen med den polarisering, som mediepropagandaen har båret ved til, vil øge den politiske ustabilitet i Tyskland, inklusive udbrud af politisk vold mellem tilhængere af »valgets vinder AfD« og dets modstandere.

Selv om man løber mere og mere tør for muligheder, så kunne Merkel stadig vende tingene omkring og bevæge Tyskland tilbage til tillid til fremtiden, men for at gøre dette, ville hun være nødsaget til at fyre sine rådgivere og i stedet begynde

at lytte til Helga Zepp-LaRouche, der gentagent har krævet et drastisk paradigmeskift i tysk politik, mod en kurs for Den Nye Silkevej.